

Arrest

nr. 37 092 van 18 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 24 augustus 2007 het Rijk binnen en diende op 30 april 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 16 september 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en te behoren tot de Habr Gedir-clan (< Hawiye).

Op 24 augustus 2007 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw vingerafdrukken werden echter eerder al geregistreerd in Italië en gezien u in het bezit bleek van

een geldige verblijfsvergunning afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten stemde Italië op 26 oktober 2007 in met een overnameverzoek in het kader van Dublin. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook genomen op 11 februari 2008. U keerde terug naar Italië.

Op 30 april 2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 20 mei 2009) en het Commissariaat-generaal (dd. 6 juli 2009) blijkt dat u volgende verklaringen aflegde. U werd op 7 januari 1976 geboren te Dhoodi doch groeide op en woonde steeds in het Hodan-district te Mogadishu. In februari 1992 huwde u een eerste keer met Ismail Yusuf Ali (< Habr Gedir < Hawiye). Eind april 1992 werd Ismail Yusuf Ali gedood in de burgeroorlog. In december 1992 huwde u een tweede keer met Abdikarim Farah Yusuf (< Tunni). In september 1993 bevond u zich samen met uw zus Hawa Asha thuis wanneer een gewapend clanlid van de Abgal naar uw woning kwam. De man poogde u en uw zus Hawa Asha te verkrachten doch jullie boden weerstand. Hierop opende de man het vuur en werd uw zus Hawa Asha doodgeschoten terwijl u gewond achterbleef. Uw moeder bracht u met een ezelskar naar de bossen alwaar jullie ongeveer gedurende één jaar verbleven. Vervolgens keerden jullie terug naar Mogadishu. Op 6 januari 1996 werd uw zoon Mohamed geboren te Mogadishu. Op 9 mei 1997 beviel u te Mogadishu van de tweeling Hamza en Husein. In maart 1998 werd uw schoonbroer Mohamed Farah Yusuf (< Tunni) gedood door clanleden van de Habr Gedir. Naar aanleiding hiervan vluchtte uw echtgenoot Abdikarim Farah Yusuf het land uit. Op 6 oktober 1998 werd uw zoon Ahmed geboren te Mogadishu. Op 1 december 1998 verliet u Mogadishu en reisde u samen met uw kinderen per auto naar Addis Ababa (Ethiopië). Op 15 december 1998 reisden jullie per auto naar Khartoum (Soedan). Vervolgens reisden jullie op 22 december 1998 per auto naar Tripoli (Libië) alwaar jullie tot juli 2000 verbleven. Per schip reisden jullie naar Sicilië (Italië). U vroeg asiel aan in Italië en u ontving een tijdelijke verblijfsvergunning met een geldigheidsduur van 3 maanden. Aangezien u desondanks niet over voldoende bestaansmiddelen kon beschikken besloot u na één maand verbleven te hebben in Italië met uw kinderen verder te reizen naar Zwitserland. U vroeg in augustus 2002 asiel aan in Zwitserland en kreeg een verblijfsvergunning met een geldigheidsduur van 3 maanden die vervolgens verlengd werd met 6 maanden. Uw echtgenoot Abdikarim Farah Yusuf kwam u voor het eerst bezoeken in Zwitserland en stelde u voor om samen met u en de kinderen naar Zweden te reizen. In december 2003 reisden jullie naar Zweden. Op 5 januari 2004 vroeg u asiel aan in Zweden. Op 5 juni 2004 werd uw zoon Mohamud geboren te Zweden. In het kader van Dublin repatrieerden de Zweedse autoriteiten jullie echter naar Italië op 29 september 2004. In maart 2005 verkreeg u in Italië een verblijfsvergunning. Tijdens uw verblijf in Italië vernam u van uw moeder dat uw vader en broer Ahmedweli in januari 2007 gedood werden in de oorlog tussen de Ethiopische soldaten en de Islamitische rechtbanken (UIC). U besloot naar België te reizen en vroeg er een eerste maal asiel aan op 24 augustus 2007. Echter, gezien u in het bezit bleek van een geldige verblijfsvergunning afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten stemde Italië op 26 oktober 2007 in met een overnameverzoek in het kader van Dublin. U keerde terug naar Italië. U kreeg tijdens uw verblijf in Italië echter familiale problemen met uw echtgenoot Abdikarim Farah Yusuf tijdens uw verblijf in een opvangcentrum in Sicilië. U werd door uw echtgenoot geslagen en gefolterd en u deed hiervan aangifte bij de politie. Echter, u en uw gezinsleden werden vervolgens uit het centrum verwijderd en op straat gezet. In januari 2008 scheidde uw echtgenoot telefonisch van u. U besloot vervolgens een tweede maal asiel aan te vragen in België op 30 april 2009. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgende documenten neer: een geboortecertificaat (nr. 344/86) op naam van Haweya Mohamuud Jama uitgereikt op 16 juni 1986 te Mogadishu, een attest op naam van Mohamud Haweya uitgereikt op 15 februari 2009 te Rixensart door Carole Ontijt (Licenciée en psychologie, Psychothérapeute systémicienne), een attest op naam van Mohamud uitgereikt op 9 maart 2009 te Rixensart door Carole Ontijt en een medisch attest op naam van Mohamuud Jama Haweya uitgereikt op 16 juli 2008 te Rixensart door Dr. C. Sabbatini.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde blijken onvoldoende te zijn om een "vrees voor vervolging" zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Er dient op gewezen te worden dat u doelbewust hebt getracht de Zweedse en Belgische asielinstanties te misleiden door te verzwijgen dat u eerder reeds asiel had aangevraagd in Italië en Zwitserland.

Tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen in België beweerde u Haweya Mohamuud Jama te heten (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 20 mei 2009 punt 1-2 en gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 6 juli 2009, p. 2) en geboren te zijn te Dhoodi (punt 5 en p. 2) op 7 januari 1976 (punt 4 en p. 2). Voor de Belgische asielinstanties verklaarde u steeds tot de Habr

Gedir-clan behoort te hebben (p. 7). Tijdens uw eerste asielaanvraag in België verklaarde u aanvankelijk Mogadishu verlaten te hebben op 5 augustus 2007 (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 27 augustus 2007, punt 34) hoewel u nadat uw vingerafdrukken aangetroffen werden in Zweden (zie informatie in administratief dossier) verklaarde dat u Somalië verliet in juli 2002 (zie standard form for requests for taking back, Dienst Vreemdelingenzaken). Tijdens uw tweede asielaanvraag in België beweerde u dan weer Mogadishu verlaten te hebben in december 1998 (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 20 mei 2009 punt 34 en gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 6 juli 2009, p. 7).

Tijdens uw asielaanvraag in Zweden beweerde u daarentegen Sahra Mahamud Warsame te heten (zie informatie in administratief dossier) en geboren te zijn op 1 oktober 1975 (zie informatie in administratief dossier) op een plaats nabij Kismayo waarvan u zich intussen de plaatsnaam niet meer herinnert (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 6 juli 2009, p. 9). U voegde er aan toe een valse geboortedatum te hebben opgegeven in Zweden (p. 9). Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal beweerde u in Zweden tot de Sheikhal-clan te behoren (p. 12). U beweerde in Zweden dat u voorafgaand aan uw asielaanvraag in Zweden in geen ander land asiel aanvroeg (zie informatie in administratief dossier) en verklaarde derhalve dat Zweden het eerste asielland was (zie informatie in administratief dossier).

Tijdens uw asielaanvraag in Italië verklaarde u dan weer Mahamud Jmale Haweia te heten (zie informatie in administratief dossier) en geboren te zijn op 1 januari 1971 (zie informatie in administratief dossier). U verklaarde zich aanvankelijk niet te herinneren welke geboorteplaats u opgaf in Italië (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 6 juli 2009, p. 9) waarna u beweerde dat uw geboortedatum in Italië niet gevraagd werd (p. 9) en u voegde er aan toe niet te weten welke geboorteplaats op uw Italiaanse verblijfsvergunning vermeld werd (p. 9). Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal beweerde u in Italië dat u tot de Sheikhal-clan behoorde (p. 12).

Tijdens uw asielaanvraag in Zwitserland beweerde u – volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal – Sahra Mohamuud Warsame te heten (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 6 juli 2009, p. 9), geboren te zijn in Dhusamareeb (p. 9). U voegde er aan toe dat u in Zwitserland een valse geboortedatum opgaf (p. 9) doch u verklaarde zich niet meer te herinneren welke de opgegeven geboortedatum precies was (p. 9). Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal beweerde u in Zwitserland tot de Majertein-clan te behoren (p. 12).

Na vergelijking van de inhoud van uw eerste asielaanvraag in België en uw tweede asielaanvraag in België kan worden geconcludeerd dat uw verklaringen ook op diverse punten tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u op 5 augustus 2007 Somalië verliet (zie gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken 1ste asielaanvraag dd. 27 augustus 2007, punt 34), dat uw zoon Mahmud geboren werd op 5 juni 2004 in Mogadishu (punt 16) en dat uw echtgenoot Abdikarim Farah Yusuf in juni 2007 werkzaam was op de Bakara-markt te Mogadishu (punt 15). U voegde er aan toe dat u in juni 2007 ondergedoken leefde in een moskee in Mogadishu en dat u vervolgens op aanraden van uw vader het land ontvluchtte op 5 augustus 2007 omdat u vreesde vermoord te zullen worden door de Ethiopische troepen die door de straten van Mogadishu liepen (vragenlijst Commissariaat-generaal dd. 27 augustus 2007, punt 5). Tijdens uw 2de asielaanvraag in België verklaarde u daarentegen dat u reeds op 1 december 1998 Somalië verliet (gehoorverslag Commissariaat-generaal 2de asielaanvraag dd. 6 juli 2009, p. 7), dat uw echtgenoot in 2002 u bezocht in Zwitserland (p. 7 en 11) en dat u in december 2003 samen met uw echtgenoot naar Zweden trok (p. 7) waarna jullie gedeporteerd werden naar Italië in oktober 2004 (p. 8) en er verbleven tot augustus 2007 (p. 8). U voegde er aan toe dat u in september 2003 persoonlijke problemen kende en gewond raakte toen gewapende mannen uw huis aanvielen (p. 10) en dat uw schoonbroer in maart 1998 gedood werd (p. 11) waarna eerst uw echtgenoot (p. 11) en vervolgens u het land verlieten (p. 11). De verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag voor de Belgische asielinstanties aflegde in verband met de problemen die u kende in Somalië in 2007 kunnen aldus als bedrieglijk beschouwd worden gezien u zich op dat moment in werkelijkheid niet in Somalië bevond.

Wat betreft uw verklaringen tijdens uw 2de asielaanvraag in België waarbij u beweerde dat u Italië in augustus 2007 verliet (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 6 juli 2009, p. 8) omwille van familiale problemen die u had met uw echtgenoot Abdikarim Farah Yusuf (p. 8) kan gezegd worden dat deze motieven strikt genomen niet onder de motieven voor de toekenning van asiel onder de Conventie van Genève ressorteren. Bovendien verklaarde u dat uw Italiaanse verblijfsvergunning nog geldig was toen u in augustus 2007 naar België kwam (p. 8) en dat u zich bijgevolg probleemloos elders kon vestigen in Italië en/of beroep kon doen op de Italiaanse autoriteiten wat betreft de aanpak van de door u vermelde familiale problemen.

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

De door u afgelegde tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen laten volstrekt niet toe om uw identiteit, uw profiel en het realiteitsgehalte van het risico bij eventuele terugkeer vast te stellen en/of te beoordelen. Gezien subsidiaire bescherming op basis van een ernstige bedreiging van persoon of leven van een burger als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of intern gewapend conflict enkel door de Commissaris-generaal wordt verleend aan Somalische burgers wiens relaas en stavingstukken voldoende geloofwaardig zijn om dergelijke bedreiging aannemelijk te maken, heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw regio van oorsprong.

Wat betreft het door u voorgelegde geboortecertificaat (nr. 344/86) op naam van Haweya Mohamuud Jama uitgereikt op 16 juni 1986 te Mogadishu kan enerzijds gezegd worden dat het merkwaardig is dat u beweerde geboren te zijn in Dhoodi (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 6 juli 2009, p. 2), een plaats die u situeerde op het grondgebied dat geclaimd wordt door Somaliland en Puntland (p. 2) doch dat uw geboortecertificaat uitgereikt werd te Mogadishu (zie informatie in administratief dossier). Anderzijds kan gezegd worden dat gezien de diverse identiteiten die u opgaf in uw asielaanvragen te België, Zweden, Zwitserland en Italië volstrekt geen geloof meer kan gehecht worden aan de inhoud van het door u voorgelegde geboortecertificaat.

Wat betreft het door u voorgelegde medisch attest op naam van Mohamuud Jama Haweya uitgereikt op 16 juli 2008 te Rixensart door Dr. C. Sabbatini dat u voorlegt ter ondersteuning van uw relaas, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, omdat aan de hand van de in het attest beschreven letsels niet kan worden vastgesteld wie de daders zijn van de door u beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuren zouden zijn toegebracht.

Wat betreft de door u voorgelegde een attesten uitgereikt te Rixensart door Carole Onijt (Licenciée en psychologie, Psychothérapeute systémicienne), op naam van Mohamud Haweya dd. 15 februari 2009 en dd. 9 maart 2009 kan gezegd worden dat de in de attesten beschreven psychologische toestand geen verklaring biedt voor het feit dat u in diverse landen asiel aanvraag onder verschillende identiteiten en uiteenlopende verklaringen aflegde wat betreft uw reisweg en uw asielproblematiek. U legde geen documenten voor waaruit zou kunnen blijken welke reisweg u vanuit Somalië heeft afgelegd en wanneer u precies in België bent aangekomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een enig middel op "de schending van
-de Vluchtelingconventie van 1951 te Genève ondertekend
-artikels 48/3 en 48/4, meer bepaald artikel 48/4, §1 en §2 c) van de wet van 15 december 1980
-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980
-het zorgvuldigheidsbeginsel
-artikels 2, 3 en 8 EVRM".

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering

zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden wijst de Raad erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). De Raad ziet ook niet in hoe artikel 3 EVRM kan geschonden zijn nu verzoekster genoegzaam bescherming vond in Italië en Zwitserland en zij op eigen initiatief aan deze bescherming heeft verzaakt. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>) en wordt verwezen naar wat volgt.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over essentiële elementen van haar asielaanvraag zowel tijdens haar asielprocedures in België als deze in diverse Europese landen. Verzoekster verklaarde verschillende identiteiten, namen, geboortedata, geboorteplaatsen en ook over haar reisweg, vluchtdata, sociale achtergrond, clanverbanden, woonplaatsen, etc. was zij incoherent.

3.2. Verzoekster beweert dat *“tijdens haar tweede asielaanvraag in België (...) ze de waarheid [heeft] gezegd en dus inderdaad verklaringen afgelegd die tegenstrijdig met haar verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag. Die tegenstrijdige verklaringen dienen nochtans in hun context te worden geanalyseerd.”* Verzoekster benadrukt het *“zeer moeilijk en pijnlijk parcours van verzoekster dient in acht te worden genomen. Zoals het blijkt uit de attest van de psycholoog Mevrouw Ontijt blijken heeft die parcours voor een belangrijk trauma gezorgd, niet alleen voor verzoekster maar ook voor haar kinderen en hen bijzonder kwetsbaar gemaakt. Die kwetsbaarheid moet in acht genomen worden om te situatie te appreciëren. In die zin dienen de tegenstrijdige verklaringen als een wanhopige poging van een moeder die haar kinderen probeert te beschermen geïnterpreteerd te worden.”*

3.2.1. Het psychologisch attest vermeldt louter dat verzoekster depressief zou zijn naar aanleiding van haar onzekere situatie in België doch maakt geenszins gewag van een trauma naar aanleiding van welbepaalde gebeurtenissen in het verleden. Deze onzekere verblijfssituatie, is geheel aan verzoekster te wijten en het rechtstreekse gevolg van het indienen van vijf asielaanvragen in diverse landen waarbij ze haar asielmotieven en identiteit wijzigde. De Raad ziet niet in hoe de bewering dat verzoekster thans aan een depressie zou leiden haar tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen kan vergoelijken, noch dat dit erop zou kunnen wijzen dat verzoeksters verklaringen in het kader van haar tweede asielaanvraag oprecht zouden zijn. Verzoekster biedt immers geen aannemelijke verklaring voor het herhaaldelijk indienen van bedrieglijke asielaanvragen en afleggen van leugenachtige verklaringen. Er zijn dan ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekster thans wel de waarheid zou spreken, noch waarom ze

initieel niet haar ware identiteit zou hebben verklaard. Dezelfde vaststelling dringt zich op wat betreft de familiale problemen waar verzoekster op wijst en die tevens door haar eigen toedoen werden veroorzaakt te meer nu verzoekster wel een verblijfsstatus kreeg in Italië.

3.3. Met betrekking tot het neergelegde geboortecertificaat stelt verzoekster *“dat verwerende partij zijn argumentatie op geen objectieve informatie staat(d)[t]. Aan de hand van haar bewering dat het “merkwaardig” is, voegt zij geen informatie van CEDOCA met betrekking tot de vraag of het al dan niet mogelijk is dat een geboortecertificaat in de hoofdstad wordt uitgereikt met de indicatie dat de persoon op een andere plaats geboren werd. Verzoekster heeft immers uitgelegd dat ze daar “per ongeluk was geboren, dat haar moeder van Mogadishu kwam en was zwanger ze was in Dhoodi toen ze plots moest bevallen, na de bevalling keerde ze terug naar Mogadishu” (p. 2 gehoorverslag). Het volstaat zeker niet zich op een soort “intuïtie” of “gevoel” te baseren om op een impliciete wijze te beweren dat de [het] geboortecertificaat niet authentiek zou zijn.”*

3.3.1. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt terecht dat niet geobjectiveerd kan worden dat een geboortecertificaat zou worden uitgereikt in een stad op verre afstand van de geboorteplaats, aangezien van algemene bekendheid is dat geboortecertificaten principieel uitgereikt worden door de administratie van de geboorteplaats zelf, door de autoriteiten die getuigen zijn van de geboorte en dit in een geboortetest bevestigen. Verzoeksters toevallige geboorte in Dhoodi is aldus niet relevant. Aangezien dergelijke documenten om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook dienen te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen kan er gelet op verzoeksters talrijke voorgehouden namen en identiteiten in de verschillende asielprocedures bezwaarlijk geloof gehecht worden aan dit stuk.

3.4. Het neergelegde medisch attest kan verzoeksters asielmotieven evenmin adstrueren aangezien zoals de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht opmerkt dergelijk medisch attest slechts kan vaststellen dat verzoeksters bepaalde letsels heeft opgelopen doch zich niet kan uitspreken over de omstandigheden waarin dit gebeurde.

3.5. De Raad kan na een grondige lezing van de bestreden beslissing verzoekster tenslotte geenszins bijtreden waar zij meent dat het *“CGVS blijkt de nationaliteit van verzoekster niet te betwisten”*. Dat verzoekster op het CGVS een relaas aflegde *“met veel details bv over de verschillende clans die in Mogadishu bestaan en verschillende districten van de stad controleren”* blijkt evenmin uit het administratieve dossier. Integendeel verzoekster legde tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over alle fundamentele gegevens, met inbegrip van haar identiteitsgegevens. Verzoeksters asielmotieven kunnen dan ook bezwaarlijk overtuigen nu haar identiteit niet vaststaat en verzoekster zelf verschillende etnische herkomsten verklaart. Verzoeksters handelwijze komt klaarblijkelijk bedrieglijk voor.

3.6. Wat betreft verzoeksters verwijzingen naar algemene informatie over Somalië wenst de Raad te benadrukken dat deze niet dienstig is aangezien verzoekster haar voorgehouden Somalische nationaliteit geenszins aannemelijk maakt en dergelijke verwijzingen naar algemene informatie hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. Wat betreft artikel 48/4, §2, c) wenst de Raad te benadrukken dat verzoeksters handelwijze bedrieglijk voorkomt, dat zij haar voorgehouden Somalische afkomst niet aannemelijk maakt en haar verklaringen over haar clanherkomst dermate uiteenlopen dat ze geen band aantoon met Somalië. Haar aangemeten nationaliteit komt dan ook bedrieglijk voor. Derhalve zijn geen gegevens voorhanden om aan te nemen dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Hoe dan ook verzoekster had een verblijfsvergunning in Italië en heeft hieraan vrijwillig verzaakt.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK